

5/9/2014

ΤΑ ΝΕΑ

ΤΟ ΑΛΛΟ ΠΡΟΣΩΠΟ

Λυρισμός

ΤΟΥ ΠΕΡΙΚΛΗ ΔΗΜΗΤΡΟ-ΛΟΠΟΥΛΟΥ

Ο ΛΥΡΙΣΜΟΣ δεν ήταν ποτέ το φόρτε του Κώστα Σημίτη. Πιθανώς ούτε και η αυτοκριτική – αν και προχθές στο Ζάππειο επιχειρήσε να είναι ειλικρινής. Αλλά η φράση του «θυμίζουμε τα ξερά φύλλα που στροβιλίζει αδιάκοπα ο αέρας στην αυλή της πολιτικής» είχε κάτι κι από τα δύο. Αραγε ήταν αυτός που ακούσαμε προχθές στο Ζάππειο ένας άλλος Σημίτης, ένας πρώην πρωθυπουργός χωρίς το μπλοκάκι και τη ρετινιά του τεχνοκράτη-καθηγητή, ένας πρώην αρχηγός του ΠΑΣΟΚ χωρίς τη στάμπα της διαγραφής, σάρκα από τη σάρκα του Κινήματος, παλιός και δοκιμασμένος σύντροφος καθολικής αποδοχής; Ή μήπως παραμένει σχεδόν αποσυνάγωγος για το βαθύ ΠΑΣΟΚ, ένα ξένο σώμα που όμως βρίσκει κάθε φορά τη δύναμη να ακουστεί σαν τη φωνή της συνείδησης της ρημαγμένης του παράταξης;

Ο ΙΔΙΟΣ, ΕΝΔΕΧΟΜΕΝΩΣ, θα ήθελε να ήταν το πρώτο. Μίλησε σαν το δεύτερο. Η ομιλία του ήταν θαρραλέα αλλά όχι επιθετική, διδακτική αλλά όχι πατερναλιστική. Κυρίως, όμως, ήταν καθαρά πολιτική. Ο Κώστας Σημίτης επανέφερε το ΠΑΣΟΚ στον χώρο της σύγχρονης σοσιαλδημοκρατίας, υπενθύμισε ποια πρέπει να είναι η σχέση του με το διεθνές περιβάλλον και πώς μπορεί να αποκαταστήσει τους δεσμούς του με την κοινωνία, εξήγησε πώς μπορεί να γίνει οραματικό χωρίς να μολυνθεί και πάλι από το μικρόβιο του λαϊκισμού. Από αυτήν την άποψη, ήταν ένας Σημίτης χωρίς εκπλήξεις – ή, στην καθαρή πασοκική της εποχής του, ένας Σημίτης «στοχοπροσηλωμένος» στο πλαίσιο των ιδεών που υπερασπιζόταν πάντα.

ΜΕ ΑΛΛΑ ΛΟΓΙΑ, ήταν ένας Σημίτης χρήσιμος. Κυρίως γιατί τοποθέτησε το ένδοξο ΠΑΣΟΚ του 1974 στην εποχή του, δηλαδή εκεί όπου ανήκει. Αλλά και γιατί υπέδειξε στις «φθαρμένες δόξες», σύμφωνα με τη δική του γλαφυρή έκφραση, τον δρόμο της έντιμης αποστρατείας. Η χρησιμότητα, ωστόσο, δεν συνδέεται πάντα με την αποτελεσματικότητα. Τα ξερά φύλλα δύσκολα θα σταματήσουν να στροβιλίζονται από τον αέρα που φυσάει στην αυλή της πολιτικής. Το ΠΑΣΟΚ πιέζεται από το ένοχο παρελθόν του και το αβέβαιο μέλλον του. Ο ΣΥΡΙΖΑ караδοκεί σαν αδίστακτος δελφίνος που βλέπει το τέλος του παλιού μονάρχη να πλησιάζει. Και η ελληνική κοινωνία δείχνει να θέλει να ζήσει την επανάληψη του έργου του '81 έστω και με λιγότερο χαρισματικούς πρωταγωνιστές.

ΔΥΟ ΦΟΡΕΣ ΠΡΩΘΥΠΟΥΡΓΟΣ, ο Κώστας Σημίτης κατάπιε όλες τις μεταπολιτευτικές αμαρτίες, από τα ρουσφέτια έως τη διαφθορά, για να κυβερνήσει αλλά και για να πετύχει τον μεγάλο στόχο της ΟΝΕ. Στο Ζάππειο μίλησε σαν σοφός. Αλλά το μεγάλο κοινό, η ευρύτερη κοινωνία, τον βλέπει μάλλον με καχυποψία μετά την κρίση που κατεδάφισε την υποτιθέμενα ισχυρή Ελλάδα του ευρώ, ενώ αδιαφορεί πλήρως για το ΠΑΣΟΚ, αν δεν το αποστρέφεται. Ίσως γιατί είναι αλλού «στοχοπροσωλημένη» – στις δυσκολίες μιας καθημερινότητας χωρίς οίκτο για όλους εκείνους που νόμισαν εκεί κατά το 2000-2004 ότι η Ελλάδα γινόταν ευρωπαϊκή χώρα. Από την άποψη αυτή, με ή χωρίς ξερά φύλλα να στροβιλίζονται, ο Σημίτης μάλλον δεν είναι αυτός που θα μπορούσε εύκολα να συγκινήσει σήμερα την κοινή γνώμη – ακόμη κι αν εξαντλούσε όλα του τα αποθέματα που διαθέτει σε λυρισμό και αυτοκριτική. Η εποχή δεν είναι, άλλωστε, λυρική.

Στη ζωή, Στην Προθεσμία

Γιατί τη Νέα Προθεσμία Διάλεξε, εκτός από το κεφάλαιό σου και Μάθε περισσότερα Τ. 18 2 18, www.pis